

HAWKINS HEROES INFERN

**TODD
MCLEOD**

**ERIC
MEYER**

Todd McLeod
&
Eric Meyer

Seria

HAWKINS' HEROES

I N F E R N

Versiunea în limba română

UNCRIS

Capitolul 1

Afganistanul se dovedise a fi dur pentru Eddie Hawkins, destul cât să caute mai mult sens în viața sa și în acest război. Nu a fost sigur că l-a găsit când a început să citească din Sun-sin Yi, un filozof chinez¹, și mai ales citatul care explica multe despre luptă:

„Cei ce caută moartea vor trăi. Cei ce caută viața vor muri².”

A vorbit despre asta cu cei din unitatea sa, iar aceștia l-au tachinat, dar lui nu i-a păsat. Camarazii săi erau cei mai buni dintre cei buni. Oameni pe care se putea baza, iar ei se puteau baza pe el. Eddie era mulțumit de ceea ce era: mitralior de elită pe *Humvee*-ul Sergentului Dan Jones.

Totuși, nu se putea împiedica să se gândească la acele cuvinte și la semnificația lor.

S-a străduit să se concentreze, cercetând câmpurile înconjurătoare. Această zi se anunța ca fiind precum oricare alta, când moartea nu se află niciodată prea departe. Aflat sus, în turelă, avea o vedere degajată asupra câmpurilor și dealurilor pustii ale Afganistanului. Căuta orice mișcare neașteptată, o fluturare de veșmânt, sau apariția vreunui *pakol*³, țeava unei arme, o linie neagră, subțire, acolo unde n-ar trebui să existe linii negre.

— Care-i treaba, Eddie?

A răspuns fără a-și lua muta privirea.

— Nici un semn suspect, Sergent.

Sergentul Dan Jones, numit de obicei Sergentul Dan, era comandantul *Humvee*-ului, un combatant dur, tăbăcit, aflat la cel de al doilea tur. Era înalt și trebuia să-și contorsioneze trupul pentru a se urca în interiorul vehiculului. Ochii albaștri, pătrunzători, puteau fi uneori reci ca gheața, alteori misterioși. Își făcea doar slujba, și o făcea foarte bine. Genul de tip de care se bucurau toți că e de partea lor când începea lupta.

— Ține ochii mari, a mormăit.

Nu era nevoie să-l îndemne. Ochii lui Eddie nu încetau deloc să privească. Iar degetul său era tot timpul pe trăgaciul mitralierei *Browning M2*.

¹ Corect: Yi Sunsin (Yi Sun-sin, Yi Sun-shin)(1545–1598) – amiral și general coreean faimos pentru victoriile împotriva Marinei japoneze în războiul Imjin din timpul Dinastiei Joseon. Este celebrat în Coreea ca erou național.

² Citat din discursul lui Yi Sunsin adresat soldaților înaintea Bătăliei de la Myeongnyang (1597) împotriva japonezilor.

³ *pakol* (chitrali) – acoperământul pentru cap specific bărbaților din Afganistan.

— Suntem aproape la limita zonei noastre de patrulare, a precizat Caporalul Al Taylor.

Și el veteran la al doilea tur, își verifica mereu echipamentul de comunicații, armele, și proviziile. Când nu verifica nimic, studia harta de pe tableta electronică, căutând ceva ce era posibil să-i fi scăpat. Zâmbea rar. După câteva luni în Afganistan, Eddie începea să înțeleagă de ce.

Ce motiv ar fi avut să zâmbească în această fundătură de iad pe care camarazii săi o numeau *Infern*?

— Mai înaintăm încă 5 *klicks* apoi ne întoarcem. Spune-le și celorlalți.

— Am înțeles.

Vorbi în microfon, iar Eddie a simțit cum crește tensiunea în jeep. Ultima parte a patrulării era cea mai periculoasă. Atunci oamenii lăsau garda jos, devenind ținte ușoare pentru vreo ambuscadă a talibanilor. Eddie își zâmbi sieși, gândindu-se la ce va face el la întoarcerea în Bagram, uriașa bază militară de lângă Kabul. Planul său era să se alăture grupului său online pentru a juca *Call of Duty*. Ei erau răspândiți prin toată America, iar coordonarea fuselor orare nu era deloc simplă, dar în seara aceasta era hotărât să participe.

Vocea maiorului s-a făcut auzită prin radio.

— Sergent Jones, ai ordin să continui supravegherea drumului încă doi kilometri și apoi să vă întoarceți.

Maiorul Nathan Savage le fusese băgat pe gât de către Pentagon. Făcea parte din *Army Logistics Branch*⁴, și – după cum continuu le amintea – treaba lui era să: „*anticipeze nevoile militarilor din câmpul tactic pentru a-i sprijini în toate situațiile, tot timpul, și în orice situație*”.

Era un tâmpit. Avea grad de ofițer superior și se asigura că toți știu asta. De asemenea, avea grijă ca toți să înțeleagă importanța fiecărui glonț, a fiecărui nasture, a fiecărei piese de rezervă pentru vehicule, a fiecărui litru de combustibil pentru tancuri.

„*Fără mine, oameni ca voi n-ar avea nimic cu ce să lupte. Nici arme, nici gloanțe, nimic.*”

Nu le-a trebuit mult ca să descopere adevărul. Fără oameni ca Maiorul Savage, ei ar fi avut mai mult timp ca să lupte și mai puțin ca să asculte cum bate câmpii un birocrat care credea că el a inventat arta războiului.

⁴ Logistica este cel mai nou departament al Forțelor Armate Americane. Ofițerii au grade de la *căpitan* la *colonel*. Aceștia sunt pregătiți să organizeze aprovizionare, mentenanță, transport. Trebuie să anticipeze necesitățile și să planifice, integreze, execute toate tipurile de activități de detașare și suport.

Sergentul Dan a luat microfonul, luptându-se să-și rețină mânia:

— *Sir*, am văzut ceva neobișnuit în față. Cred că merită să verific.

— Eu voi hotărî ce merită să verifici, Sergent. Ori ai uitat lanțul ierarhic?

— N-am uitat – iar după o pauză, a adăugat: *Sir*.

Și, uitându-se la șofer, Winston Bellows:

— Întoarce.

Winston a dat din cap și a început să încetinească, pregătindu-se să vireze înapoi. N-a mai făcut-o. În câteva secunde, s-a dezlănțuit întreg iadul. Pe drum, în jurul lor, au explodat proiectilele de mortier. Hawkins a smucit mitraliera, căutând o țintă, sau măcar dărele de fum care îi puteau dezvălui locația bateriei de mortiere. Pe lângă ei șuierau gloanțe de mitralieră, spulberând pământul la mai puțin de 5 m de vehicul. Winston a reacționat automat. A călcat la podea pedala, și toți s-au ținut bine când *Humvee* a accelerat. Primul răspuns la o ambuscadă era folosirea vitezei pentru a-i descumpăni pe trăgătorii inamici. Al doilea răspuns era să-i descopere și să-i ucidă.

— Vrei să raportezi? a strigat Al către Dan.

— Nu încă, trebuie să aflăm unde sunt și să evaluăm forța inamicului. Winston, după ce trecem de curbă vom ieși din raza vizuală. Atunci vom cerceta împrejurimile și vom încerca să le fixăm poziția.

Al a confirmat și a continuat să conducă, dar înainte de a ieși de sub foc, radioul s-a făcut iarăși auzit:

— Sergent Jones, ce se-ntâmplă acolo? Ți-am dat un ordin.

— *Sir*, suntem sub focul inamicului. Încerc să aflu unde sunt înainte de a raporta. Cred că cei de la Air Force vor fi interesați. S-ar putea chiar să aibă vreo dronă sus pe cer.

Vocea a devenit iritată și stridentă.

— De când îmi ignori ordinele, Sergent? Eu hotărâsc dacă raportezi la Air Force. Tot ce trebuie să faci este ce ți-am ordonat eu. Întoarce-te aici. Imediat!

— Dar, *sir*...

— IMEDIAT, Sergent!

A dat ordinul, iar Winston, care fusese șofer într-un grup de gangsteri înainte de a se înrola în Army, a folosit ca un expert combinația volan-frână de mână pentru a întoarce cu 180⁰ greul vehicul. A virat practic în loc și a demarat înapoi printre exploziile proiectilelor de mortier și a focului de mitralieră. Timp de câteva secunde a fost o situație neclară, apoi Eddie a depistat poziția

inamicului. Erau ascunși pe versantul unei coline, cu mortierele ascunse în spatele zidului ruinat al unui bordei pentru niște păstori de capre. Erau ascunse, dar nu complet în siguranță față de furia devastatoare a *Browningului* său. A ochit și a apăsat pe trăgaci.

Se deplasau în viteză, și precizia ochirii era discutabilă. Dar când ai la dispoziție benzi de cartușe de calibrul .50, precizia nu era importantă, mai ales împotriva unei ținte adăpostite. Ceea ce conta era cantitatea, nu calitatea, și gloanțele de calibru mare au percutat ținta, spulberând așchii și fragmente de piatră, țărână, praf, mușcând din zidul șubred. S-a dezintegrat atât de repede, încât Eddie a presupus că, de fapt, trebuie să fi fost făcut din vălătuci uscați din lut. În mai puțin de un minut, mortierele au fost expuse la vedere.

Banda de cartușe s-a terminat, a încărcat alta, și a continuat să tragă; spulbera inamicul, amestecându-i sângele cu ruinele și transformând țevile mortierelor în fragmente metalice. Cei doi mitraliori nu au supraviețuit rafalelor sale devastatoare, și până să iasă din zonă, focul a încetat.

Winston a continuat să conducă cu viteză maximă până ce au ajuns celelalte trei *Humvee*, unde aștepta Maiorul Savage, cu mâinile în șolduri, privind spre jeepul care se apropia rapid.

Winston i-a făcut pe-ai lui să se simtă satisfăcuți, după ce a oprit la doar 2 m de ofițer, făcând o nouă întoarcere ca la carte, din frâna de mână și volan. *Humvee* s-a oprit spulberând un nor de praf și pietricele. Când aerul s-a limpezit, majorul Savage se retrăsese cu câțiva pași mai în spate și-și scutura uniforma până atunci imaculată.

Dan l-a ignorat.

— Eddie, ai făcut o treabă bună. Winston, îți irosești talentul în Army. Ar trebui să participi la cursa Indianapolis 500.

— Aceasta este una dintre ambițiile mele, Sergeant, a chicotit șoferul. Cândva am să ajung acolo, presupunând că am să scap din țara asta mizerabilă.

Maiorul se apropia de ei, având pe chip o expresie la fel de neagră ca o noapte de iarnă.

— Coboară din jeep, Sergeant Jones. Cred că este timpul să dai o explicație.

Acesta a coborât din jeep și rămase în așteptare.

— Nu saluți un ofițer superior?

— Ba da, dacă asta înseamnă atât de mult pentru dvs.

Savage se încruntă la această atitudine dezinvoltă, dar a întors salutul cu un gest precis, probabil exersat intens în fața oglinzii. Apoi s-a întors ca să examineze *Humvee*-ul... și s-a încruntat și mai tare.

— Neglijență, Sergeant. Nu e bine.

— *Sir?*

— Vehiculul vostru. Este murdar, o rușine pentru Army. Când ajungem înapoi, vreau să-l cureți personal.

Eddie s-a dat jos din turelă și din vehicul. A auzit totul, și dacă știa măcar un singur lucru, era acela că Sergentul Dan Jones era un soldat bun, un lider pe care oamenii îl respectau pentru aptitudinile și curajul său, iar ofițerul din fața sa era un idiot.

— Maior Savage, *sir*. Sergentul a făcut ceea ce trebuie. Am intrat într-o ambuscadă, iar întoarcerea ca să trecem din nou prin ea a fost o mișcare greșită. Ar fi trebuit să mergem drept înainte.

Savage s-a uitat la PFC Hawkins, în mod clar neimpresionat.

— Cine ești?

— Hawkins, *sir*. Mitrălier.

— Deci, Soldat Hawkins, uite cum stă treaba. Deja i-am reamintit Sergentului tău cine comandă aici, iar dacă tu nu știi, un maior este superior unui *private first class*. Ai înțeles?

— *Sir...*

— Și ai putea să-ți îngrijești uniforma. Și tu, Sergeant, le poți spune celorlalți doi oameni din *Humvee*, că voi face o inspecție mâine dimineață la prima oră, și dacă văd o singură urmă de praf sau murdărie, sau orice altceva, veți face serviciu de noapte în următoarele două luni. Liber!

S-au întors la Bagram și și-au irosit prețiosul timp liber curățindu-și vehiculul, uniformele și echipamentul. Eddie a ratat jocul planificat, iar când s-a logat a postat un mesaj prin care întreba despre următorul. Nu i-a răspuns nimeni. Îi dezamăgise și umilința îl ardea.

A fost și mai rău dimineața, când s-au prezentat în parcul auto pentru a aștepta inspecția Maiorului Savage. Au așteptat o oră, până când a venit comandantul plutonului lor, Locotenentul Tony Lopez.

— Băieți, puteți să o lăsați baltă. Maiorul a fost chemat pentru ceva important, așa că inspecția nu va mai avea loc.

— Mulțumescu-Ți Ție, Doamne, pentru asta, a intonat Jones. Îl vom mai revedea?

Lopez a rânjit. Era un tip OK.

— Mira-m-aș. L-au trimis la Kunduz, și mă îndoiesc că se va întoarce.

— Adio și n-am cuvinte, a murmurat Hawkins.

Lopez s-a prefăcut că nu a auzit și a plecat. S-au dus și ei la cantină ca să bea o cafea în liniște. Eddie era conștient de atmosfera care îi cuprinsese în ultimul timp. Și nu doar pe ei, ci întregul pluton. Chiar și *Second Lieutenant* Lopez era afectat, și umbla mereu posomorât. Nu era greu de ghicit care era motivul. Se aflau în acțiune de prea mult timp. de prea multe luni se fereau de gloanțele talibanilor, neștiind când prietenii nu vor mai reuși să se întoarcă, victime ale unei bombe improvizate, un IED. Situația măcina nervii, storcea energia, iar oamenii își făceau treaba posomorâți. Era și periculos. Să scapi viu în război, însemna să-ți menții toate simțurile în alertă maximă. Dar acum, cei mai mulți dintre oameni erau prea obosiți chiar și să mai gândească.

S-au odihnit în următoarele zile, executând lucrări de întreținere, completând hârtii, și relaxându-se când erau mai puține treburi de făcut. Hawkins a reușit chiar să participe la vreo două jocuri, deși nu au fost cu grupul său obișnuit. Îi dezamăgise și erau încă șucăriți.

Capitolul 2

Trecuse o săptămână de la plecarea Maiorului Savage, iar Eddie executa întreținerea generală a mitralierei *Browning*. Avea grijă să urmeze întocmai instrucțiunile. În câmpul tactic, nimeni nu avea o a doua șansă.

Comandanul Companiei lor, Căpitanul Paul Rogers, a apărut brusc după-amiază, abia răsuflând.

— Mișcați-vă mai cu talent, cu toții. A apărut o urgență. Se-ntâmplă ceva în Ghazni. Talibanii pun la cale o ofensivă majoră, iar Comandamentul ordonă Companiei noastre să meargă acolo ca să dea o mână de ajutor. Plecăm în 5 minute.

S-au grăbit să fie gata, și după câteva minute coloana de *Humvee* a ieșit pe poartă, începându-și călătoria de peste 100 km. În timp ce rula, Căpitanul Rogers i-a informat prin radio.

— Încă nu știm cu ce ne vom confrunta. Au atacat prin surprindere, venind de nicăieri, dar se întâmplă ceva ciudat. Nu știu dacă este adevărat, dar cineva a raportat că au blindate.

— BTR⁵-uri? vru Jones să știe.

— Nu BTR. Mai rău. Tancuri. Vechi T-54 sovietice. Probabil că le-au furat de la Armata Națională Afgană, sau poate că echipajele lor au hotărât să le vândă pentru că nu și-au mai primit solda. Indiferent de unde le au, sunt vești proaste. Câte rachete anti-tanc avem la noi?

Caporalul Al Taylor a replicat instantaneu. Era genul de tip, care verifica totul iar și iar, fiind tot timpul *la zi* cu informațiile.

— Fiecare vehicul este dotat cu câte o M72 LAW, Căpitane.

Acesta păru satisfăcut.

— Șaisprezece vehicule, 16 rachete anti-tanc. Dacă dăm peste blindate, știți ce să faceți. Acțiunea aceasta ar putea fi dură.

Nu sunt toate așa? se întrebă Hawkins.

Au ajuns în împrejurimile orașului Ghazni în pragul serii. Eddie a avut o premoniție. Pur și simplu ceva nu i se părea a fi în regulă, dar înainte de a-și da seama ce anume, au intrat în prima ambuscadă. La 5 km în afara orașului o mitralieră a deschis focul asupra coloanei. Ei au accelerat, iar mitraliorii din

⁵ BTR (БТР- Bronetransportyor) – transportor blindat pentru personal, de producție sovietică.

turele au ripostat, trimițând asupra *ostililor* o ploaie de gloanțe. Focul a încetat, iar ei au presupus că, indiferent cine o fi fost în spatele acelei mitraliere, acum este mort. Au intrat în Ghazni, iar gloanțele le șuierau pe deasupra capetelor, trasoarele luminând precum licuricii. La sol, oamenii se retrăgeau.

— Oprește vehiculul! i-a strigat Sergentul Dan lui Winston.

Se aflau în capul coloanei, iar restul vehiculelor s-au înșirat în urma lor. Dan a sărit afară din *Humvee* și a alergat la oamenii care fugeau pe stradă. Soldați. Armata Afgană. L-a oprit pe primul, un ofițer.

— Unde vă duceți? Lupta este aici.

Locotenentul s-a holbat la el cu ochii larg deschiși.

— Lupta este pierdută. Trebuie să plecăm.

Jones îl ținea de veston, nelăsându-l să fugă.

— Lupta abia a început, iar noi am venit în ajutor. Locotenente, desfășoarăți oamenii, caută poziții defensive cu câmpuri de tragere degajate, și așteaptă noile ordine.

— Dar...

Încercă să se smulgă, dar fără să reușească.

— Vom muri cu toții.

— *Voi* o să muriți cu toții dacă fugiți. Dacă rămâneți și luptați, îi vom învinge.

Ofițerul încercă să obiecteze și să se smulgă, în timp ce oamenii săi îl priveau neliniștiți. În cele din urmă, a înțeles. Ajutați pe teren de soldații americani și de sosirea iminentă a suportului aerian, aveau superioritatea de partea lor. Și-a condus oamenii înapoi în oraș. La fel și americanii. Talibanii atacaseră dinspre nord, și încă se mai aflau acolo, trăgând ocazional în oricine mișca.

— Sunt mai bine echipați decât de obicei, spuse Dan. Dacă nu greșesc au echipament pentru vedere noaptea. Trebuie să fim și mai precauți.

Căpitanul Rogers a venit să discute câteva minute cu Dan. Apoi s-a îndepărtat, iar Sergentul s-a urcat din nou în *Humvee*.

— A spus să poziționăm fiecare vehicul în spatele unui adăpost, de unde să putem folosi puterea de foc a *Browningurilor*. Winston, dă-i-nainte. Eddie, știi ce căutăm, undeva unde este un câmp de tragere deschis. Când îl vezi, strigă la Wiston.

— Am înțeles.

Au înaintat încet pe străzile întunecoase, ținând luminile stinse pentru a evita să se ofere inamicului ca țintă. Winston a oprit în spatele unei clădiri cu un singur nivel, iar în jurul ei, soldații afgani se aflau în interiorul celorlalte case. Așteptau, iar liniștea era *electrică*. Eddie știa că urma să se întâmple ceva rău, dar nu știa ce.

Cu puțin înainte de miezul nopții, un *flight* de F/A 18 au survolat la joasă altitudine și rachetele lor au percutat pozițiile inamice. Barajul a fost intens. Jeturi de flăcări și fum au izbucnit spre cerul întunecat și părea imposibil să fi supraviețuit cineva.

— Cred că am cam terminat aici, a murmurat Caporalul Taylor, rupând liniștea. Vom putea pleca acasă și...

— VINEEE!

Strigătul a venit prin radio și părea a fi vocea Locotenentului Lopez. După o clipă, o salvă de proiectile de mortier a explodat peste tot în jurul lor, o mitralieră a deschis focul, apoi alta... și alta... Privind în întuneric, Dan a strigat:

— Se apropie, doborâți-i, foc de voie!

Eddie a ochit linia de umbre a luptătorilor îmbrăcați în *perahan tunban* care năvăleau asupra lor. Dar, acolo erau prea mulți, mult prea mulți, și, înainte ca restul companiei să li se alăture adăugând puterea lor de foc, talibanii s-au aruncat la pământ la mai puțin de 400 m în fața lor. Împușcăturile s-au oprit, de parcă toți și-ar fi ținut respirația, așteptând să se întâmple ceva. S-a terminat? Și-a ținut degetul pe trăgaci, iar așteptarea a fost nesfârșită.

Locotenentul afgan a apărut târându-se din spatele unei case dărâmate.

— Cred că au plecat. S-a terminat.

Locotenentul Lopez era în apropiere, cercetând pozițiile.

— Locotenente, e prea devreme ca să faci asemenea presupunere. Câți oameni ți-au mai rămas?

— Nu știu, a răspuns după o pauză.

— Nu *știi*.

Afganul avea chipul rușinat.

— Unii dintre ei au fugit. Îmi pare rău.

Lopez a dat din cap.

— Nu e timp pentru asta. Spune-le oamenilor care ți-au rămas să-și mențină pozițiile, și să se asigure că au armele încărcate.

— Crezi că vor relua atacul?

— Sunt sigur că o vor face.

Afganul s-a îndepărtat târându-se, iar Lopez a continuat să verifice și restul plutonului. Winston Bellows s-a uitat la Sergent:

— Ce zici?

— Cred că trebuie să ții capul la cutie și să verifici dacă ai arma încărcată.

Au așteptat nemișcați, iar minutele treceau, nesfârșite. Și au venit din nou, de data aceasta atacând mai feroce ca niciodată. Mai întâi, au reușit să aducă în prima linie mai multe mortiere și mitraliere, iar proiectilele au explodat peste tot în jurul lor, în timp ce gloanțele le percutau pozițiile. Eddie îl auzea le Lopez strigând în radio să vină suportul aerian ca să distrugă mortierele.

— Ascultă-mă; pozițiile lor sunt acoperite, noi nu putem ajunge la ele. Trebuie să le bombardăm din aer.

Vocea operatorului avea un ton dezinteresat:

— Sunteți pe 'așteptare', amice. Trebuie să așteptați ca toți ceilalți.

L-a auzit pe Locotenent răcnind în microfon:

— Să te fut, muistule!

A comutat pe frecvența Companiei și toți l-au auzit strigând:

— Stați adăpostiți. Trebuie să ne descurcăm singuri. Nu-i lăsați să se apropie!

După câteva clipe, un proiectil a căzut chiar lângă *Humvee*-ul său, iar vocea s-a a fost întreruptă. Sergentul Dan a a preluat transmisia prin radio:

— Băieți, dacă mă auziți, vă informez că locotenentul Lopez este mort, și că dacă nu ne oferiți ceva ajutor aerian, noi toți ne vom duce după el.

— Vom face tot ce putem, amice. Rezistați pe poziție.

— Mda, ba pe-a mă-tii..., a mormăit. Ascultați cu toții. Cred că ați auzit. Suntem pe cont propriu până ce zburătorii se hotărăsc să ne facă o vizită. Continuați să trageți, și – după cum a spus Locotenentul Lopez – nu-i lăsați să se apropie.

Eddie trimitea rafală după rafală de gloanțe de calibrul .50 în inamicul care avansa, și doboră o mulțime, dar nu destui, iar proiectilele de mortier continuau să cadă în jurul lor. Unul după altul au distrus *Humvee*-urile plutonului, până ce a a mai rămas doar al lui. Mai rău, începea să cam rămână fără muniție. Dar valul de talibani care îi ataca șovăia, iar el știa că aceștia sunt într-o situație și mai rea,

— Ce vezi? a strigat Sergentul Dan la el.

Era afară, ghemuit în spatele unui puț vechi, folosindu-i ghizdul de piatră ca protecție.

— Îi ținem pe loc, Sergent. Dar e vorba de mortiere. Dacă le-am putea opri, am putea să câștigăm lupta.

Nici nu și-a terminat bine vorbele, și focul mortierelor a început să se diminueze.

— Au rămas fără proiectile, a strigat Winston. Mi-ar place să mă duc acolo și să le îndes tuburile mortierelor în cur.

În sinea sa, Eddie s-a gândit că ar fi o idee bună. Doar că în fața lor încă se mai aflau vreo 20-30 de talibani, însă, deși mai vedea mișcare, aceștia păreau să se retragă. Jack s-a repezit din nou la radio, strigând după ajutor, iar de data aceasta, cei de dincolo, păreau mai interesați de problemă:

— Încă nu avem în aer avioane disponibile, dar vă trimitem ceva ajutor. Căpitanul Rogers, cu trei plutoane de infanterie și orice om care nu este implicat în alte acțiuni. Aproape că au ajuns la voi.

După câteva minute au auzit zgomot de motoare. Dar... nu de tipul cunoscut, și din direcție greșită.

— Are careva vreo idee? a strigat Dan prin radio.

Eddie avea una, dar nu era bună. Mai auzise așa ceva, dar nu pe bune. Jocul *Call of Duty* avea o calitate: partea audio era perfect realistă. A recunoscut motorul de tanc sovietic T-54. Venea dinspre nord, croindu-și drum prin flancul pozițiilor talibane.

— Blindat! a strigat Eddie, uitând să apese butonul de emisie, dar destul de tare ca să-l audă toți.

Oamenii au încetat să mai tragă și au ascultat. Se apropia hurelul amenințător a două vehicule; rapoartele de la Informații au avut dreptate. Prin cine știe ce mijloace, talibanii puseseră mâna pe tancuri. Probabil că le-au furat sau cumpărat de la o unitate de blindate a Armatei afgane, dar n-avea nici o importanță de unde le aveau. Acestea veneau asupra lor, iar opțiunile le erau limitate. *Retragerea*, caz în care talibanii tot ar fi năvălit peste ei ca o haită de lupi. Sau *lupta*.

Lupta!

Și-a amintit de M72 LAW aflat în *Humvee*, și a coborât din turelă pentru a-l lua din cutie. Sergentul Dan striga la el, dar nu-l putea auzi. Și dacă ar fi putut, nu-l interesa. Când vor apare monștri mecanizați, ei urmau să moară, pentru că

nici măcar draga sa *Browning* M2 n-avea nici o șansă să le perforze blindajul. Era o treabă de echipament specializat, adică pentru M72. A alergat înainte și a văzut tancurile drept în față, la mai puțin de 100 m. LAW nu era un sistem de rachetă avansat, sofisticat. Era un lansator portabil de calibrul 66 mm, cu o singură rachetă anti-tanc. Dar nici T-54 nu erau cine știe ce „modernități”, așa că Eddie socotea că această confruntare era egală.

În timpul jocului le doboram cu ușurință, dar în viața reală? Voi vedea imediat.

Trebuia să aștepte până ce se vor apropia la distanța efectivă de tragere de 200 m. Urmărea monștrii care veneau către el, cu trapele închise și rotind tunurile în căutarea țintelor. Avea o problemă; o racheta va doborî doar un tanc. A privit în spate, către *Humvee*-urile care ardeau. Unul încasase o lovitură în capotă și era cuprins de flăcări, dar spatele nu părea prea avariat.

Da, dacă pot scoate al doilea LAW din jeep, pot să o fac. Sper.

A ochit cu grijă tancul din frunte. Se apropia: 400 m, 300 m, 200 m. Aproape.

Doar câteva secunde încă, și unchiul Eddie că trimite un cadou de Crăciun.

Două sute de metri. A ochit ferm și a tras. Racheta a ieșit din tub și s-a arcuit asupra primului tanc... care n-a avut nici o șansă. Racheta a lovit în spațiul dintre turelă și șasiu, punctul slab al oricărui tanc. Explozia a aruncat turela prin aer cu comandantul aflat încă în ea. Sau măcar jumătate din el mai era înăuntru, partea superioară a trupului. Picioarele... da, era clar unde au rămas.

Asta e, dacă nu-ți place să te arzi, stai departe de bucătărie.

Capitolul 3

Și-a întors privirea de la scena însângerată și a sprintat în spate, către *Humvee*-ul ce ardea. Flăcările se răspândeau spre spate, iar vehiculul ardea ca un foc de tabără. Și-a dat jos vestonul de camuflaj, și-a înfășurat capul cu el, apoi a căutat în compartiment. Pe pipăite a găsit cutia LAW și a tras-o afară, după care a bătut cu palmele peste flăcările ce-i cuprinseseră hainele. După o clipă, a scos lansatorul din cutie – din fericire neavariat – și l-a pregătit pentru tragere. S-a poziționat într-un alt loc, ghemuit în interiorul unei case dărâmate, cu tubul orientat prin fereastră.

Echipajul tancului era precaut, trăgea din când în când rafale lungi cu mitraliera de calibrul 7,62 mm, montată pe turelă, coaxial cu tunul. Gloanțele au percutat zidurile de piatră din apropierea locului unde era ascuns Eddie, dar acesta le-a ignorat. Dacă nu aveau echipament pentru vederea de noapte – puțin probabil într-un vehicul atât de vechi – nu-l puteau vedea în întuneric, și trăgeau orbește. Acum tancul se afla la mai puțin de 100 m și continua să se apropie.

Cu coada ochiului, i-a zărit pe soldații afgani rupând-o la fugă, iar mitraliera de pe tanc i-a urmărit, trimițând o rafală lungă în linie, care i-a spulberat ca pe niște gunoaie.

Erau oameni, soldați din Coaliție, uciși ca niște câini. S-a străduit să-și înăbușe furia. Un tanc, o rachetă. Trebuia să o facă cum trebuie. Un glonț ricoșat i-a străpuns mâneca uniformei, făcându-l să tresară, dar și-a revenit. A corectat linia de ochire și a lansat racheta. Încă o lovitură în plin. De data aceasta, tancul tocmai vira, expunându-și flancul vulnerabil, iar racheta a perforat blindajul mai subțire de pe laterală. Trapa s-a deschis, și prin ea a izbucnit o coloană de flăcări și fum. Sergentul Dan s-a trântit în spatele lui Eddie, acoperind tancul cu carabina M4, dar n-au existat supraviețuitori.

— Bine tras, Eddie. Două rachete, două lovituri în plin. Meriți o medalie. Ne-ai salvat curu'.

Dar încă nu erau scăpați de probleme. Talibanii au adus mai multă muniție pentru mortiere și proiectilele au început să cadă din nou în jurul americanilor. Unul a percutat atât de aproape, încât i-a zburat prin aer, și l-a văzut pe Jones izbindu-se dur de pământ la câțiva metri depărtare. Si-a revenit și s-a târât singur înapoi.

— Țsta a fost al dracului de aproape. Trebuie să facem ceva, altfel va fi și mai rău.

Caporalul Al Taylor a venit în fugă și s-a ghemuit lângă ei:

— Am auzit ce-ai spus, Sergent, și amândoi știm că e doar un singur lucru de făcut. Să ne cărăm de aici.

I-au trebuit doar câteva secunde ca să fie de acord.

— Avem o mulțime de răniți, și trebuie să-i punem în *Humvee*-ul rămas. Noi, ceilalți, ne vom retrage în valuri, fiecare val acoperindu-i pe ce-i din spate când se retrag și ei.

S-a ridicat clătinându-se, încă nesigur pe picioare după contuzia provocată de proiectilul de mortier, dar și-a revenit și a alergat înapoi la oameni.

— Ne retragem. În grupuri de patru, dar înainte de a o face, aduceți toți răniții în *Humvee*. Băieți, mișcați-vă curu', înainte ca mortierele să lovească și ultimul jeep.

În ciuda rănilor sale, a alergat peste tot ca un maniac, îmboldindu-i pe oameni, strigându-le să ducă răniții la jeep, și adunându-i în grupe mici pentru retragere. A mers bine. Mortierele au fost luate pe nepregătite când *Humvee*-ul a plecat de acolo, supraîncărcat cu răniți, iar ei s-au retras în urma lui. În grupuri de patru, iar după numai 1 km, s-au întâlnit cu Căpitanul Rogers.

— Ce se-ntâmplă, Sergent? Unde-i Locotenentul Lopez?

— E mort, Căpitane, a raportat Jones, iar Rogers nu a mai cerut amănunte.

— Ai făcut bine că ai ordonat retragerea. Ei au înconjurat această zonă, iar voi ați avut noroc că tancurile n-au trecut peste voi.

— Nu a fost vorba de noroc, *sir*. A fost Hawkins și merită o medalie.

Rogers s-a uitat la el. Eddie demontase *Browningul* și îl căra împreună cu o bandă de muniție.

— Voi raporta asta, soldat Hawkins. Acum, retragerea, cu toții. E timpul să plecăm din zonă. Va trebui să folosim un efectiv mai puternic, când vom încerca să alungăm inamicul.

S-au întors la Bagram în celelalte *Humvee*-uri ale companiei, și după ce cei răniți mai grav au fost în siguranță, în spitalul bazei, sanitarii s-au ocupat și de rănile lor. Eddie a avut nevoie de un antiseptic și un bandaj, Dar Sergentul Jones fusese rănit rău. Contuzia era aproape imposibil de diagnosticat precis, dar chirurgul-șef n-avea nici un dubiu:

— Ai încasat o lovitură zdravănă. S-ar putea să ai chiar și leziuni cerebrale. Ar fi bine pentru tine să te întorci în State și să fii consultat de experți.

— Rămân aici, *sir*. Avem treabă de făcut, iar eu n-am de gând să-mi abandonez oamenii.

Medicul a ridicat din umeri:

— Dacă vrei să dai de dracu... Vino la mine dacă ai să te simți mai rău.

Au petrecut câteva zile odihnindu-se și refăcând compania. Pierderile cele mai mari au fost înregistrate de plutonul Sergentului Jones: trei jeepuri distruse și al patrulea serios avariat de proiectilele de mortier. Li s-au adus vehicule noi, pe care le-au dotat cu cele necesare și făcându-le adaptări fără de care nici un infanterist nu s-ar fi aventurat în câmpul tactic. Lui Eddie i s-a oferit și o *Browning* nouă, dar a refuzat-o.

— O păstrez pe cea pe care o am. Nu m-a dezamăgit niciodată, și se știe veghea zicere: *dacă ceva nu e stricat, nu încerca să repara*.

— E alegerea ta, soldat.

Apoi au dus vehiculul în zona principală de parcare și l-au aliniat, fiind gata de plecare. Au rămas un ceas în așteptare, până ce, din biroul companiei a ieșit în grabă un caporal.

— La loc comanda, băieți. Au desemnat un ofițer superior să se ocupe cu asta și-l așteptăm să vină. Vine cu un helo de la Kunduz și trebuie să aterizeze peste două ore. Până atunci sunteți liberi. Vă prezentați înapoi peste trei ore.

S-au adunat cu toții la o cafea și o țigară, discutând despre tipul ce urma să vină.

— Un ofițer superior înseamnă de la maior în sus. Mă întreb cine o fi? s-a adresat Winston celor din jurul său. Ultimul lucru de care avem nevoie este o cătană de APV⁶-ist care să ne alerge pe teren.

— Din câte am auzit eu, nu sunt disponibili ofițeri superiori, a intervenit Al Taylor. Talibanii plănuiesc o revenire, iar treaba asta din Ghazni, pe care vor să o rezolvăm noi, e doar o parte din marele plan.

Indiferent cine-o fi, Căpitanul Rogers știe să se descurce cu el.

Au urmărit *Black Hawk*ul aterizând pe helipad. Motorul a tăcut, iar rotorul și-a încetinit rotația. Ușa s-a deschis și primul om care a coborât a fost un ofițer.

⁶ APV – Armată Pe Viață – așa erau numiți la noi „cadrele” militare – ofițeri+subofițeri – ziși și militari „profesioniști”(sic!).

Nu unul oarecare. Acesta era, desigur, ofițerul superior desemnat să meargă cu ei înapoi la Ghazni, L-au privit cum vine către ei, cu uniforma imaculată, perfect călcată, fără nici o cută de prisos, iar portarmul lateral părea nou. Sau cel puțin, nu prea folosit.

— *Tenhut*⁷! Drepti! a ordonat Jones, și toți s-au ridicat în picioare și au încremenit.

Savage s-a oprit în fața lor, studiindu-i pe fiecare în parte.

— Sunteți o rușine pentru Army. Hawkins, îmi aduc aminte de tine, și văd că nu te-ai bărbierit. De ce nu ai avut grijă de aspectul tău?

— Am luptat cu inamicul, *sir*.

S-a uitat la el cu aprigă intensitate.

— Nu, zău? În ultimele zile am fost la Kunduz; acolo au loc lupte adevărate.

— De unde știți, *sir*? și Hawkins arată către elicopterul cu care zburase ofițerul. Elicopterul acesta nu a *văzut* prea multă acțiune. De aici, nu pare deloc avariata.

Savage s-a împurpurat, luptându-se să-și stăpânească furia.

— Nu permit insubordonarea, Hawkins. Ți-am mai spus. Dacă crezi că-ți poți permite să te joci cu mine, vei face serviciu de noapte în următoarele săptămâni. Ai înțeles?

— Da, *sir*.

Căpitanul Rogers, sosit chiar în acel moment, l-a avertizat pe maior:

— *Sir*, vă sugerez să reconsiderați ordinul. Hawkins este cel mai bun mitralior de *Browning*, și unde mergem noi, cu siguranță vom avea nevoie de el.

— Am ordonat să facă serviciu de noapte, până am să spun eu, Căpitane. Îți amintesc că eu sunt ofițerul superior în această misiune, și insist ca fiecare soldat să *percuteze* întocmai când dau eu un ordin. E valabil și pentru tine, Căpitane Rogers. Plecăm peste două ore, iar cea mai mare parte a călătoriei o vom face pe întuneric. Asta ar trebui să ne țină departe de ochii inamicului.

— Da, *sir*.

Părea ostenit și încă *ceva*. Savage tocmai dezvăluise o slăbiciune majoră în ierarhia lor de comandă. Intrau noaptea în teritoriul inamic. Talibanii erau stăpânii nopții, timpul lor preferat când își organizau ambuscadele care îi luau

⁷ ten-hut – comandă militară (americană) – prescurtare de la '*a-ten-hut*', termen mai ușor de urlat de către sergenții-instructori în loc de '*attention*'; echivalent '*drepti*'.

prin surprindere pe americani. Mai mult, urmau să se întoarcă într-un teritoriu de unde se retrăseseră cu doar câteva zile în urmă. Inamicul era puternic, bine înarmat și încrezător în victorie. Dacă americanii se duceau ca să-i învingă, aveau nevoie de o comandă dură și experimentată. Nu un papițoi dintr-o debara a Pentagonului.

— Voi transmite ordinul.

S-a îndepărtat, iar Savage le-a aruncat o privire batjocuritoare:

— Asta e tot. Liber!

A plecat după ce a fost salutat, iar el a întors gestul de salut demn de un absolvent de West Point⁸ – ceea ce și era. Un ofițer care a absolvit cu calitative maxime. Din păcate, nici unul nu era acordat pentru aptitudini de luptă în câmpul tactic. Savage era perfect potrivit doar pentru comanda unui birou.

S-au întors la vehicule pentru o ultimă verificare și s-au pregătit de plecare. Winston a rânjit:

— Credeți că vrea să lustruim caroseria? Pot să o dau cu niște ceară⁹, dacă credeți că asta l-ar face fericit pe ticălosul ăsta.

Jones a privit în jur.

— Ai grijă pe cine numești ticălos, Winston. Nu poți ști niciodată cine ascultă.

— Știm amândoi că vom intra în budă. Poate că ar trebui să strig asta peste tot. Dacă sunt auzit, de data aceasta aș putea scăpa stând într-o celulă de la MP¹⁰.

— Ciocu' mic, a zâmbit Dan. Hei, ce-i chestia aia?

Pe poartă tocmai intra un AFV¹¹ cu aspect agresiv. Al Taylor, care era o adevărată enciclopedie referitoare la aceste chestiuni militare, a explicat:

— Este un *Stryker*. Am mai văzut câteva pe-aici. Mă întreb dacă îl trimit în această misiune. Ne-ar asigura un surplus de putere de foc datorită tunului automat montat în turelă. Acesta era acționat de la o consolă aflată în interior și se spune că blindajul rezistă la gloanțele de calibru mare și chiar la IED.

Vehiculul s-a oprit. Echipajul a coborât și a intrat în clădirea administrației. Au ieșit de acolo cu doar câteva minute înainte de ora plecării, avându-l în frunte pe Maiorul Savage. Le-a aruncat o privire nepăsătoare și un zâmbet disprețuitor, după care s-a urcat în *Stryker*.

⁸ West Point – Academie Militară a Statelor Unite care pregătește ofițeri pentru armata terestră (US Army).

⁹ În original *Turtle Wax* – un joc de cuvinte cu conotații porno.

¹⁰ MP - Military Police – poliția militară

¹¹ AFV - armoured fighting vehicle – vehicul blindat pentru luptă.

— Înainte!

Capitolul 4

Savage ședea în scaunul comandantului din interiorul *Stryker*ului, bucurându-se de călătoria confortabilă. Ce diferență față de *Humvee*... mai era ceva ce-l bucura. Blindajul gros ce-l înconjura. Se simțea în siguranță față de orice proiectil care l-ar fi lansat asupra lor. Gloanțe, bombe, *Stryker* putea să le facă față aproape tuturor. Spre deosebire de *Humvee* care, dacă era atacat, oamenii din el... Dumnezeu cu mila!

Se gândea la măsurile ce trebuia să le ia pentru a aduce compania la „nivel”.

Sunt mereu murdari, mereu nebărbieriți, și am observat adesea o reticență în a urma ordinele. Au nevoie de un om ca mine care să-i transforme într-o adevărată unitate de luptă, și – pe Dumnezeul meu! – sunt hotărât să fiu acel om, iar când voi termina cu ei, vor fi invidiați de întreaga Divizie.

Au ajuns în împrejurimile Ghazni, și a ordonat oprirea în același loc unde se oprise ră și mai înainte. Maiorul fusese forțat să se întoarcă la Bagram, după ce, la Kunduz, s-a ocupat de chestiuni administrative, dar acum se afla la comandă, și se va asigura că nu vor mai exista rateuri. A coborât, iar ofițerii inferiori și subofițerii s-au adunat în jurul său.

— Băieți, înainte de a ataca orașul, trebuie să facem o recunoaștere. Eu...

— *Stryker* este vehiculul perfect pentru *recon*, *sir*. Dacă ei ne așteaptă, veți putea riposta fără a fi îngrijorați de loviturile încasate.

Maiorul se uită la Sergentul Jones.

— M-ai întrerupt când vorbeam, Sergent. Iar dacă îți imaginezi că intenționez să-mi risc vehiculul de comandă într-o simplă recunoaștere, te înșeli. Este important să mențin comanda eficientă și controlul asupra companiei, așa că am să aștept aici în timp ce vom trimite un alt vehicul care să cerceteze situația. Și pentru că ești atât de doritor, poate că ar trebui să mergi tu. Presupun că știi ce trebuie să observi?

— Am mai făcut asta o dată sau de două ori, *sir*.

Timp de câteva secunde, maiorul l-a privit fix pe Dan încercând să priceapă dacă acesta îl ia peste picior. Apoi a hotărât să o lase așa.

— Continuă, Sergent.

Dan s-a întors la vehiculul lor.

— Vom executa o misiune de recunoaștere. Ochiu' mare! Presupun că talibanii sunt peste tot în jurul nostru.

Au început să se deplaseze, dar nu au parcurs mai mult de 400 m și s-au aflat sub foc de artilerie.

— Ce dracu! a strigat Jones. De când au artilerie? De mortiere știam, am luptat și cu alea două tancuri, dar Informațiile noastre n-au spus niciodată nimic despre artilerie. Winston, întoarce Jeepul. Chiar și un idiot ca Savage va dori să ne căram de aici înainte caăștia să ne facă carne tocată.

Cauciucurile au fluierat ascuțit când Winston a făcut o întoarcere perfectă de 180°. Ajunși lângă *Stryker* au frânat energic. Trapele acestuia erau închise, așa că Jones a trebuit să comunice prin radio.

— *Sir*, trebuie să plecăm de aici, imediat! Nu putem face nimic împotriva artileriei. Trebuie să chemăm suport aerian și să așteptăm să-i bombardeze.

A răspuns o voce rece.

— Ți-am dat un ordin, Sergent Jones. Misiunea ta era să execuți o recunoaștere, iar tu te întorci în fuga mare și-mi spui că trebuie să ne retragem.

În jurul lor, echipajele porneau motoarele și întorceau vehiculele gata să pună o distanță cât mai mare între ei și obuzele care explodau peste tot.

După o scurtă ezitare, Savage a continuat:

— Față de cum ai acționat, n-avem altă alegere decât să ne retragem. Asta nu mă bucură, iar când ne vom întoarce la Bagram, am să fac un raport.

S-au uitat unii la alții.

Despre ce vorbește, ce întoarcere la Bagram? Tot ce trebuie să facem este să ne retragem câțiva clicks în lungul drumului, și să așteptăm să sosească avioanele F/A 18 care să-și arunce muniția asupra tunurilor inamice.

Jones începu să-i explice:

— *Sir*, dacă le chemați acum, vor putea ajunge repede. Tot ce trebuie este să așteptăm, și vom avea intrare liberă în oraș.

— Sergent, nu știu unde ai învățat tactică și strategie, dar din câte știu, eu sunt cel care dă ordinele.

— Le-am învățat pe calea cea grea, *sir*. Aici, în Afganistan, luptând cu inamicul.

— Destul! Ne întoarcem; acesta este un ordin!

S-au întors la vehiculul lor și au pornit motorul. Dar nu s-au mișcat din loc.

Spre uimirea lor, au fost survolați de un avion solitar, un F/A 18. În timp ce-l priveau, acesta a executat o ranversare și s-a năpustit asupra tunurilor inamice, lansând câteva rachete în ultima clipă. Au aclamat cu toții când au văzut exploziile, flăcările și fumul ridicându-se dinspre pozițiile inamice. Dar... avionul nu a scăpat. Focul mitralierelor de mare calibru s-a înălțat către avionul de vânătoare-bombardament, și – spre oroarea lor – talibanii au lansat o rachetă sol-aer, urmată de încă una. Avionul se afla la joasă altitudine, prea joasă pentru ca pilotul să poată evita rachetele, dar a făcut o manevră curajoasă, răsucindu-se în tonouri prin cer, încât fu cât p-ai să percuteze versantul dealului în eforturile sale de a scăpa.

Dar, două rachete erau prea multe, și inevitabilul s-a produs. Una a lovit motorul din dreapta și s-a produs o explozie uriașă. Resturi metalice au zburat din fuselajul devastat, și au făcut *ferfeniță* ampenajele. Incapabil să mai controleze avionul, pilotul a făcut un ultim efort disperat, a intrat în picaj, zburând la joasă înălțime.

— Vrea să aterizeze! a strigat Eddie. Cred că vine aproape de noi. Probabil a văzut că suntem americani și a decis că e cel mai bun loc unde să-l pună jos.

Avea dreptate. Avionul păru să se prăbușească din aer, iar pilotul a corectat traiectoria în ultima clipă, aterizând pe burtă la doar câțiva metri de drum. Hawkins și Jones au sărit jos din jeep și au alergat să-l ajute. Bucățile de metal din explozie avariaseră cupola carlingii, dar Jones a folosit pistolul, trăgând câteva gloanțe în perspex. Acesta s-a fărâmat suficient ca să poată ajunge la pilot și să-l tragă afară, după care l-au cărat la vehicul. Avea inscripționat numele pe costumul de zbor. *Custer*.

— Ești OK? l-a întrebat Hawkins.

I-a cercetat uniformă, dar nu a descoperit nici o urmă de sânge.

— Nu ești rănit?

Era un tip arătos, blond, cu ochii albaștri și cu ținuta ușor adusă de umeri a pilotului de luptă care a avut parte de multă acțiune.

— Doar mândria îmi este rănită, spuse, zâmbind. Presupun că sunteți avangarda atacului asupra Ghazni?

Eddie a observat că poartă tresele gradului de locotenent colonel.

— Acesta era planul, *sir*, până ce a picat artileria peste noi. Acum, maiorul vrea să ne întoarcem la Bagram.

— Bagram? De ce? Am distrus tunurile inamicului, și nu mai e mare lucru între aici și oraș.

S-a oprit câteva clipe, gândindu-se.

— De fapt, nu e chiar adevărat. Voi nu puteți vedea de la nivelul solului, dar, sus pe deal, talibanii au o mitralieră grea. Au poziționat-o astfel încât să aibă câmp de tragere liber asupra drumului, iar asta înseamnă că vă pot face destule probleme.

Văzându-l pe pilot, Savage s-a înființat imediat lângă el. I-a privit însemnul de grad și numele inscripționat în stânga pieptului și a executat un salut ca la manual.

— Colonele Custer, sunt Maiorul Savage. Sunt comandantul acestei unități.

Cu o mișcare a capului, arată spre banda cu numele de familie aflată deasupra buzunarului.

— Purtați un nu nume¹² ilustru.”

Acesta zâmbi:

— Așa mi se spune mereu. Dar nu sunt toți de acord.

— Tocmai voiam să solicit sprijin aerian, dar ați sosit înainte de a face apelul.

Custer l-a privit lung, pentru că afirmația nu se potrivea cu ce-i spusese Hawkins. Și nici cu ceea ce vedea el singur. Vehiculele erau orientate cu fața înapoi către capitală și aveau motoarele pornite. Era evident că nu se îndreptau spre Ghazni.

A ridicat din umeri.

— Executam doar o cercetare aeriană când am văzut că se trage cu armele. Când am survolat zona, am putut vedea că aveți probleme, așa că am intervenit și i-am spulberat. Consider că tot ce aveți acum de făcut este să distrugeți acea mitralieră grea, apoi aveți drumul în oraș liber.

Savage și-a mângâiat bărbia:

— Nu e chiar atât de simplu, Colonele. Nu sunt sigur că acești oameni – arată linia de jeepuri cu o fluturare a mâinii – sunt destul de buni. Ar fi mai bine să ne întoarcem la bază ca să-i pregătesc până ajung la un nivel satisfăcător. Așa cum spuneai, acea mitralieră grea i-ar decima. Sunt prea neinstruiți pentru a face față unei acțiuni de luptă reale.

¹² George Armstrong Custer (1839–1876) – ofițer american comandant în Războiul Civil și în Războiul Indian.

Colonelul se uită la oameni și vehicule. Ceea ce vedea erau semnele unei unități care a avut parte de acțiune din plin. Vehiculele aveau în caroserie găuri de gloanțe reparate în grabă. Armamentul avea acea patină inconfundabilă dată de folosirea intensă, oamenii erau nebărbieriți pentru că au avut altceva mai bun de făcut în dimineața când trebuiau să se confrunte cu niște *ostili*. Se uită la Hawkins.

— Soldat, tu ai avut ceva acțiune?

— Destulă, *sir*.

— Ce specialitate ai?

— Mitralior pe *Browning* în turela *Humvee*.

— Ce zici de asemenea *sculă*?

— Ce zic și despre talibani.

— Nu, zău!

Apoi se întoarse către maior.

— Uite care-i treaba... Am să arunc o privire la mitraliera aceea... în locul tău, așa că îți poți conduce oamenii și să intri în oraș.

Maiorul și-a stăpânit furia.

— Colonele, eu sunt comandantul acestei unități. Dumneata nici măcar nu faci parte din Army.

— N-am văzut în nici o regulă care să prevadă că doar cei din Army pot neutraliza o mitralieră.

Savage mormăi ceva ce semăna cu un blestem, dar n-avea încotro. Dacă refuza oferta colonelului și se întorcea la Bagram, ar fi părut că este un laș, un ofițer care șovăia să se apropie prea mult de o zonă în care se trăgeau focuri de armă. Dădu din cap cu ezitare.

— Foarte bine, dacă asta dorești, dă-i-nainte. Hawkins, ai ceva de comentat?

— Nici o problemă, rânji Eddie. Oi fi eu un proaspăt recrut nu foarte instruit, dar am să fac ce pot eu mai bine. Colonele, lasă-mă un moment, cât să demontez *Browningul* din turelă. Iar dacă ai să-mi dai o mână de ajutor la căratul ei, amândoi putem găsi un loc mișto de unde să trimitem mesaj de la Unchiul Sam asupra poziției talibanilor.

— Executarea, Soldat Hawkins.

Eddie a extras mitraliera din suportul ei, iar Al Taylor și Winston Bellows l-au ajutat să o coboare. Custer nu s-a fofilat de la munca *de jos*. A luat el mitraliera, iar Eddie afetul și două benzi cu cartușe, considerând că ajung,

hotărât să *termine* treaba pentru care veniseră aici. Au înaintat câteva sute de metri, apoi au început urcușul colinei. La început totul era liniștit, și nu se vedea nici un semn al prezenței inamicului. Apoi, Custer a ridicat o mână.

— Drept înainte, se vede o mișcare.

S-au ghemuit amândoi, iar la o distanță mică în susul versantului, o linie de talibani se îndrepta către un fel de terasă îngustă. Colonelul a precizat:

— Acolo e. Acolo am văzut-o. Mitraliera. Probabil că ei duc muniție. Soldat, ești mitralior, cum te bagi în joc?

Eddie a cercetat terenul câteva secunde, și a înțeles că situația nu era foarte grozavă.

— *Sir*, problema este că e greu să ne apropiem de ei. Am avea nevoie de un fel de momeală, o cale de a-i scoate de la adăpost.

— Nici o problemă. Am să le ofer o țintă prima-ntâi. Vor trebui să se ridice în picioare ca să poată trage, așa că fii gata să-i seceri când vor ieși la iveală.

Eddie s-a uitat îngrozit la el.

— *Sir*, nu cred că e o idee bună. Ați văzut ce-i poate face o DShK unui om? Are calibrul 12,7 mm, la fel cu a noastră de .50. O să vă facă ferfeniță. N-o să aveți nici o șansă să scăpați.

Custer a dat din cap, de parcă nici nu l-ar fi auzit vorbind.

— Ți-am povestit ce am făcut acum trei zile?

— Nu, *sir*.

Nu pricepea ce vrea ofițerul. Dar vedea amărăciunea adâncă din ochii lui.

— Familia mea a venit în vizită. Pentagonul le-a spus că la Kabul vor fi în siguranță, așa că au venit să petreacă câteva zile cu mine când am avut permisie. Veniseră de mai puțin de 5 ore când, în stradă, a explodat o mașină-capcană, chiar lângă ei. După ce s-a împrăștiat fumul, au adunat bucăți din soția mea și cei doi copii.

Eddie văzu lacrimi apărute în ochii colonelului.

— Înțelegi ce înseamnă asta pentru un bărbat?

— Cred că da, *sir*. Și cred că înțeleg și restul. Dar după atacul pe care l-ați executat la joasă înălțime asupra artileriei talibanilor, știți că au o baterie de rachete sol-aer, nu-i așa, *sir*? Misiunea dvs a fost neoficială. Intenționați să vă sinucideți. Ca să vă alăturați soției și copiilor.

— Deci ai înțeles totul. Dă-mi 10 minute ca să ajung pe poziție, și fii gata să-i faci franjuri. Și, apropo, maiorul vostru... care-i treaba cu el?

— Vreți să vă spun adevărul?

— Tot adevărul.

— N-are sânge în instalație.

— Mda. Așa m-am gândit și eu. Pregătește-te, Hawkins. De fapt, care ți-e numele mic?

— Eddie, dar al dvs?

Colonelul râse tare.

— N-ai să ghicești niciodată. George.

— Și Armstrong, nu-i așa?

— Părinții mei erau pasionați de istoria americană atunci când m-au botezat. La revedere, Eddie.

Și-a scos pistolul de la centură și a rupt-o la fugă nevăzut de talibani. Atunci când a ajuns într-o poziție bună, a sărit brusc la vedere ca un hopa-mitică. Ce altceva putea face inamicul decât să iasă din spatele stâncilor și să deschidă focul? Iar când au făcut-o, Eddie le-a *prezentat-o* pe *Mama Browning*.

Capitolul 5

Maiorul Savage îi privea neliniștit cum cei doi dispăreau în lungul drumului spre Ghazni.

Pilotul acesta încrezut este ca toți cei din specia lui... Arogant, mereu gata de acțiune, și se crede un războinic veritabil. Pe dracu. Să conduci soldații în luptă, înseamnă să iei decizii judicioase, nu să te arunci în misiuni nebunești.

Privi oamenii adunați în jurul său. Așteptând. Așteptându-l pe el să le dea ordine, să ia o hotărâre.

— N-au nici o șansă să se mai întoarcă. Încercarea de a distruge un cuib de mitralieră al talibanilor înseamnă moarte sigură.

Jones l-a privit în ochi:

— Maior Savage, dacă vrei să le mărești șansele, folosește *Strykerul*. Este dotat cu o putere de foc masivă. Poți să le asiguri foc de acoperire; așa vor avea o șansă în plus.

I-a reapărut privirea disprețuitoare.

— N-am de gând să risc un vehicul atât de valoros pentru o asemenea manevră aiurită. ne retragem.

Jones nu s-a mișcat.

— Nu plec nicăieri fără Hawkins.

— Pardon?

— Ai auzit bine. Ai de gând să o faci sau nu?

— Ai o problemă serioasă, Sergent. Când ajungem înapoi în bază, vei fi pus sub arest.

Dar sergentul se îndepărta deja:

— Fă ce vrei. Nu primesc ordine de la un laș.

Ajuns la *Humvee*, le-a spus celorlalți:

— Eddie s-a dus cu pilotul. Vor avea nevoie de ajutor.

Trei voci au răspuns la unison.

— Contează pe noi.

Altul a adăugat:

— Ia-o înainte, Sergent. Aceasta e Compania mea. Nu pleci nicăieri fără mine.

S-au uitat cu toții la Căpitanul Rogers. Acesta avea un chip hotărât.

— *Sir*, treaba asta ar putea însemna sfârșitul carierei dvs.

— Dacă nu facem nimic, ar putea fi sfârșitul vieții lui Hawkins și a pilotului. Să mergem.

— — —

S-a întâmplat cu repeziciune. Acum o clipă zona era degajată, *ostilii* stând nevăzuți după pietre. Imediat apoi, Colonelul Custer a apărut de nicăieri, ca prin magie. Alerga direct către inamic – un atac sinucigaș – iar capetele cu *pakol* au început să apară de după stânci. Eddie a luat linia de ochire, gata să deschidă focul, iar în minte i-a venit gândul la celălalt ofițer american cu același nume, în bătălia istorică de la Little Bighorn¹³. Ceva se agita în interiorul său.

Nu e drept. Un om brav, curajos alergând direct în focul inamicului, în timp ce un penițar de birou care pute de frică stă la adăpost într-un Stryker bine blindat. Așa e drept să fie, un soldat brav să moară pentru ca un laș să trăiască? Nu când sunt eu aici!

A tras, și era singur cu doar două benzi de muniție, ceea ce însemna că fiecare glonț trebuia să conteze. A tras asupra liniei de talibani, ale căror capete se ițeau ca niște nuci de cocos. Focul a avut efect imediat. L-au lăsat în pace pe Custer și au tras asupra lui Eddie. Mitraliera lor a intrat în acțiune, cu o cadență de foc mai mică decât a *Browningului* său, dar cu gloanțe de același calibru.

Totuși, el nu se putea adăposti, nu putea ori tragerea, pentru ca talibanii să nu își reîntoarcă atenția asupra colonelului. A rămas la vedere continuând să tragă rafale scurte, precise.

Efectul a fost cel scontat și a nimerit câțiva insurgenți înainte de a înregistra lovitura cea mare. Un taliban a fost îmbrâncit în spate de gloanțele lui Eddie, s-a izbit de bolovanii din spatele său, apoi s-a rostogolit în față. Însă, greutatea corpului său ce aluneca la vale a dărmat și niște pietre dintr-o movilă ridicată pentru a proteja mitraliera. S-a format un fel de gaură prin care Hawkins l-a putut vedea pe servantul DShK, la fel de clar ca pe o țintă din poligon. L-a ochit imediat. Gloanțele încă percutau peste tot în jurul său – gloanțe de carabine de asalt de calibrul 5,56 și 7,62 mm, dar și de 12,7 mm – dar a continuat să le ignore. Chiar și când unul l-a lovit în casca de kevlar, făcând să-i răsunе capul.

¹³ Little Bighorn – 25-26 iunie 1876 (Bătălia de la Little Bighorn, Bătălia de la Greasy Grass, Ultimul atac al lui Custer) – confruntare armată între forțele combinate ale indienilor din triburile Lakota, Cheyenne, Arapho și Regimentul 7 Cavalerie din US Army. Bătălia s-a terminat cu înfrângerea forțelor SUA. A fost cea mai semnificativă acțiune din timpul Marelui Război Sioux din 1876.

A răsuflat adânc și a luat din nou linia de ochire. În jurul său au răpăit alte gloanțe, dar le-a ignorat din nou și a apăsât pe trăgaci. De data aceasta a acționat total. Nu a mai încercat să economisească muniția – trecuse vremea pentru așa ceva. Printr-un noroc chior, un afgan mort i-a deschis calea de a neutraliza mitraliera, iar el nu avea de gând să rateze această șansă.

Custer alerga încă spre poziția inamicului, hotărât să ducă până la capăt atacul său sinucigaș. Voia să se alăture familiei sale în viața viitoare. Era alegerea sa, dar Eddie nu avea de gând să-l lase. A numărat doar cinci insurgenți rămași sus, pe colină. Restul dispăruseră, fie fugiți, fie în căutarea altei prăzi, mai ușoare. Țeava lui M2 s-a încins, mitraliera fiind în pericol iminent de blocare. A calculat că mai are destule gloanțe rămase și a ochit cu grijă, ca și cum aceasta ar fi fost cea mai importantă tragere din viața sa.

Carabinele de asalt trăgeau foc după foc, lansând rafale scurte asupra colonelului. Custer nu le băga în seamă, și printr-un adevărat miracol, nu a fost lovit. Dar se apropia de inamic și curând urma să fie lovit în plin. Hawkins nu-și putea asuma posibilitatea ca mitraliera să se blocheze datorită supraîncălzirii țevii, deci avea o singură carte de jucat. A apăsât scurt pe trăgaci. Din țeavă a izbucnit un singur glonț de .50 care a doborât un taliban.

Unu' s-a dus, mai sunt patru!

A tras din nou, și a căzut încă unul. Altă țintă... dar de data asta a fost nevoie de două focuri.

Trei s-au dus, mai sunt doi.

Însă ei nu erau deloc dornici să moară. Americanul care năvălea direct spre ei reprezenta o amenințare mică, și până acum ei se distraseră doar trăgând asupra lui. Dar *Browningul* era altceva, așa că au luat-o din loc, spre o altă poziție de pe versantul colinei. Eddie i-a urmărit prin colimator. Insurgentii alergau aplecați și în zigzag, direcția în care o luaseră ducându-i periculos de aproape de Custer. Au tras din alergare câteva gloanțe înspre colonel, iar Eddie l-a văzut căzând.

M2 era o armă masivă și grea. Prea grea pentru genul de tragere pe care-l voia, dar trebuia să încerce.

A apăsât din nou pe trăgaci... și nu i-a mai dat drumul. Un șuvoi de gloanțe au străbătut aerul, și de data aceasta nu a mai fost nici o îndoială. Rafala l-a doborât pe cel din față. A schimbat linia de tragere asupra celui din urma lui și următorul glonț l-a transformat într-o masă însângerată. Următorul glonț nu a

mai ieșit din țeavă. Mitraliera era blocată. Trebuia să-i demonteze și să-i schimbe țeava. Dar arma își făcuse treaba. A lăsat-o unde se afla și a alergat la Custer.

— Colonele, ești OK?

Acesta s-a străduit să se ridice în picioare, având un zâmbet jenat pe chip.

— N-am fost lovit. Am călcat doar într-o groapă mică și mi-am scrântit glezna. O să-mi treacă.

— Da, *sir*. Vă ajut să vă întoarceți la vehicul.

Custer și-a pus un braț peste umărul lui, dar nu au avut mult de mers. În întâmpinarea lor alergau soldații conduși de Căpitanul Rogers, cu cei din echipajul lui Eddie lângă el. Acesta s-a informat rapid asupra situației.

— Hawkins, ce s-a întâmplat?

— Am distrus mitraliera, *sir*.

L-a privit pe Custer care n-a făcut nici un comentariu.

— A fost o acțiune comună, eu cu colonelul. Și o spun tare și răspicat: este cel mai brav camarad alături de care am luptat.

Apoi zâmbi larg:

— Tipii din Air Force sunt OK.

Rogers a încuviințat:

— Da, sunt OK. Colonele, mă bucur că ați supraviețuit.

Custer nu a răspuns nimic.

— Cred că ați auzit de maiorul Savage?

— Ce-i cu el?

— S-a retras iarăși și a intrat drept într-o ambuscadă. Talibanii au folosit o camionetă veche parcată pe marginea drumului, cu capota ridicată, ca și cum ar fi avut o defecțiune. A fost o capcană. Și au folosit atât de mult explozibil, încât nici măcar *Stryker*ul nu l-a putut proteja. Echipajul este OK, dar o bucată de metal aproape că l-a decapitat. Nici n-a știut ce l-a lovit.

Eddie s-a gândit la cartea pe care o citise. Citatul filozofului chinez:

„Cei ce caută moartea vor trăi. Cei ce caută viața vor muri.”

Nu și-a dat seama că a gândit cu voce tare.

— Sun-sin Yi, a murmurat Custer.

Sergentul Jones i-a privit pe rând, pe amândoi, apoi a dat din cap înțelegând. La fel și Colonelul.

— Mulțumesc, Soldat Hawkins.

— Nu aveți pentru ce, *Sir*. Sunt gata oricând... și mă bucur.

Cei ce caută moartea vor trăi.

— Poate că și eu, Soldat. Poate că și eu.

SFÂRȘIT